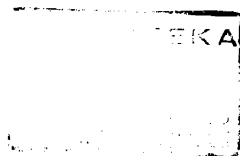

URZĄD PATENTOWY

D 03 d 27/18

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25070.

Kl. 86 d, 7/01.

Collins & Aikman Corporation
(Philadelphia, Pennsylvania, Stany Zjednoczone Ameryki).

D 03 d 27/18

Kobierzec podłogowy z tkaniny włochatej.

Patent dodatkowy do patentu Nr 22653.

Zgłoszono 3 września 1930 r.

Udzielono 8 czerwca 1937 r.

Pierwszeństwo: 20 stycznia 1930 r. (Stany Zjednoczone Ameryki).

Najdłuższy czas trwania patentu do 17 stycznia 1951 r.

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest trwałe kobierzec podłogowy o ładnym wyglądzie według patentu Nr 22 653, który nie posiada widocznych szwów lub spojeń i który tworzy miękką i elastyczną powierzchnię. Wynalazek niniejszy w najkorzystniejszej postaci swego wykonania obejmuje zastosowanie niestrzępiącej się i zasadniczo nierozciągalnej tkaniny włochatej, przytwierdzonej do odpowiedniego podkładu, przy czym włos tej tkaniny jest tak gęsty, że pojedyncze złącza tkaniny są niedostrzegalne, a cały kobierzec podłogowy robi wrażenie kobierca tkanego w całości.

W myśl wynalazku niniejszego kobierzec powleka się przede wszystkim od spodu nierozpuszczalnym w wodzie kleiwem złożonym, w dalszym ciągu opisu niniejszego zwanym „kleiwo”, zapobiegającym wychodzeniu włosków lub strzępieniu się podłoża, po czym tnie się kobierzec na pasy lub kawałki posiadające zrównane brzegi. Takie pasy lub kawałki przytwierdza się za pomocą odpowiedniego kleju do podkładu, którym może być sama podłoga, tkanina, filc, papier lub bibuła przytwierdzone lub luźno położone na podłodze. Najkorzystniej jest powlekać podłogę odpowiednim kleiwem, jak np. gumą,

po czym gdy ono jeszcze jest mokre kładzie się na podłogę np. papier, powleka się go warstwą kleju i wreszcie na papier kładzie się tkaninę włochatą powleczoneą wyżej wspomnianym kleiwem oraz posiadającą niestrzępiące się brzegi, której włos jest jednakowo gęsty aż do brzegów, przy czym spojenia w tkaninie układa się odpowiednio do spojeń arkuszy papieru. Brzegi podłoża tkaniny można również powlec klejem w celu uniknięcia szczelin przechodzących przez kobierzec do podkładu.

Wynalazek niniejszy polega zasadniczo na stosowaniu względnie nakładaniu kobierców na różne, zwłaszcza nieregularne powierzchnie, przy czym kobierce nałożone w ten sposób posiadają wygląd jednolitej tkaniny wolnej od spojeń wskutek przytwierdzenia kobierców za pomocą lepiszcza do jakiegokolwiek podkładu, pasów lub kawałków włochatej tkaniny o niestrzępiących się brzegach i o włosie dostatecznie gęstym, aby ukryć spojenia między pasami lub kawałkami tkaniny włochatej.

Poza tym zaletę wynalazku niniejszego stanowi możliwość stosowania podwójnej tkaniny włochatej, której podłoża są utkane i są połączone ze sobą włosiem względnie nićmi osnowy, które przecina się w celu utworzenia pojedynczych tkanin włochatych. Tkaniny takie tka się szybko na podwójnym krośnie do pluszu rzadko, ażeby zaoszczędzić wątku, oraz stosuje się osnowę również rzadką, aby włos siedział luźno w podłożu, przy czym pojedyncza tkanina włochata w ten sposób wytworzona byłaby nieodpowiednia do zwykłego użytku. Wszelkie zaś braki w mocy i ścisłości tkaniny stosowanej według wynalazku usuwa się przez powleczenie jej podłoża kleiwem, które wiąże pętle włosków, wzmacnia tkaninę, zapobiega strzępieniu się brzegów lub rozplataniu się tkaniny i pozwala na tworzenie równo obciętych i dokładnie zrównanych brzegów podłoża.

Brzegi tkanin, które należy ze sobą złączyć, można zrównać w sposób zwykły albo przez wycięcie ich w ząbki, których zarysy wzajemnie się uzupełniają, albo przez nałożenie łączonych brzegów na siebie, czyli na zakładkę, i równocześnie przecięcie ich nożem. Każdy brzeg powinien być obcięty dość daleko od krajki w celu usunięcia pęczkowej powierzchni tak, ażeby gęstość włosków bezpośrednio przylegających do brzegu wystarczała do pokrycia i ukrycia spojenia. Kleiwo, którym powleka się podłoża tkaniny, zwykle stanowi wodna zawiesina kauczuku, która przenika miejsca pośrednie w tkaninie i pory nitki i krzepnie w wyniku wulkanizacji w nierozpuszczalną w wodzie błonkę przezroczystą tworząc na spodniej stronie tkaniny włochatej nieprzerwaną powłokę. Kobierce lub pokrowce wytworzone według wynalazku niniejszego nie wykazują spojeń między pasami lub kawałkami, z których są wykonane.

Na rysunku przedstawiono schematycznie postać wykonania wynalazku, a mianowicie: fig. 1 przedstawia przekrój podwójnej pluszowej tkaniny włochatej rozcinaanej przez środek, fig. 2 wyjaśnia przesycanie kleiwem podłoża pojedynczej tkaniny włochatej, fig. 3 przedstawia spojenie wytworzone między brzegami pasów kobiercowych i zrównane przez ząbkowanie, fig. 4 wyjaśnia przytwierdzenie kobierca bezpośrednio do podłogi, a fig. 5 — przytwierdzenie kobierca do podkładu z filcu lub papieru umieszczonego na podłożu.

Tkaniny włochate, nadające się do wykonywania wynalazku niniejszego, mogą być tkane na podwójnych krosnach do pluszu. Tkaniny takie składają się z podłoży 1 i 2 połączonych nitkami osnowowymi 3, które następnie przecina się nożem 4 w celu utworzenia licznych tkanin włochatych, które najkorzystniej tka się w ten sposób, aby utworzyć bliskie krycie przez luźne objęcie każdej nitki wątkowej pętlcami ni-

tek osnowowych. Tkanina może być utkana tak luźno, że liczba nitów wątkowych jest niezwykle mała i niedostateczna do powstrzymania nitów osnowowych od przesunięcia się. Wszelkie braki w tkaninie wynikłe z tak luźnego tkania, można usunąć przez zastosowanie kleiwa 5 krzepnącego w nierozpuszczalną w wodzie powłokę, która mocno wiąże nitki osnowowe z podłożem i zapobiega ich wypadaniu lub strzępieniu się obciętych brzegów tkaniny. Kleiwo to jest utworzone z nieskrzepniętej wodnej zawiesiny gumy zawierającej ciała wulkanizujące oraz przyspieszacz wulkanizacji. Kleiwo krzepnie i ulega wulkanizacji wskutek wyparowania wody w zwykłej temperaturze albo wskutek podgrzania zawiesiny do temperatury niezbędnej do spowodowania krzepnięcia i wulkanizacji. Stopień ogrzania oraz niezbędny do tego celu czas zależą przede wszystkim od ilości i gatunku użytego ciała wulkanizującego i rodzaju przyspieszacza.

Pasy kobiercowe, utworzone w ten sposób, tnie się na poprzeczne taśmy o odpowiedniej długości. Brzegi podłużne łączonych taśm zrównuje się przez przykrojenie każdej taśmy, np. wzdłuż nitki wątkowej, albo przez wycięcie jej w ząbki, jak uwidoczniło na fig. 3, albo przez nałożenie kilku taśm jedna na drugą i jednoczesne ich przecięcie. Cięcia dokonywa się w dostatecznej odległości od krawędzi tkaniny, ażeby gęstość włosa wzdłuż krawędzi pasa była jednakowa z gęstością włosa reszty tkaniny, przy czym powłoka wytworzona na podłożu tkaniny zapobiega strzępieniu się obciętych nitów podłożowych oraz wypadaniu włosa.

Jak widać na fig. 4, stały podkład 6, jak np. podłogę, powleka się klejącą powłoką 7, najlepiej lepiszczem zawierającym gumę, wodną zawiesinę kauczuku albo kauczuk rozpuszczony w rozpuszczalniku organicznym. Gdy lepiszcze dostatecznie zgęstnieje, kładzie się na nie taśmę lub

pas powleczonego kleiwem koberca, a powierzchnię podkładu przyległą do zewnętrznego brzegu koberca pokrywa się warstwą lepiszcza na szerokości nieco przekraczającej szerokość następnego pasa. Skoro powłoka 7 staje się lepka, kładzie się następny pas obok pierwszego pasa, przy czym wyrównane brzegi podłoża układają się obok siebie. Obcięte powierzchnie tych brzegów można powlec lepiszczem albo zebrać przez przesunięcie pasa dostateczną ilość lepiszcza na obciętej powierzchni w celu zalepienia spojeń.

W ten sam sposób układają się dalej następne pasy, aż powierzchnia, która ma być wyłożona kobercem, zostanie całkowicie pokryta, czyli zostanie wykonany koberiec lub pokrowiec o żądanych wymiarach. Naokoło obwodu koberca lub pokrowca można ułożyć obramowanie z tkaniny włochatej, przy czym spojenia między kobercem i obramowaniem i kątami obramowania są wykonywane i ukrywane w powyżej opisany sposób.

Według fig. 5 pasy koberca przylepia się do miękkiego podkładu 8, np. z bibuły, przy czym wyrównane spojenia części koberca lub pokrowca są układane odpowiednio do spojeń bibuły. Najlepiej jest przytwierdzać bibułę 8 do podłogi 9 za pomocą klejącej powłoki 10 przed przytwierdzeniem do bibuły pasów kobiercowych klejącą warstwą 11 w sposób opisany przy układaniu pokrowca bezpośrednio na podłodze. Pośrednie umieszczenie takiego podkładu z bibuły lub filcu nie tylko daje bardziej miękkie podłoże zapobiegające przedwczesnemu zużyciu, lecz ułatwia również w razie potrzeby podniesienie koberca z podłogi.

Jeżeli zachodzi potrzeba wydłużenia pasa albo taśmy lub jeżeli się pragnie zużytkować małe kawałki odcięte od koberca podczas układania, to można to skutecznie przez cięcie poprzeczne lub kątowe zrównanych brzegów poprzez przestrzenie

o zwykłej gęstości włosa i przytwierdzenie kawałków z odpowiednio ułożonymi brzegami zrównanymi.

Wykończony kobierzec lub pokrowiec może posiadać liczne spojenia podłużne i poprzeczne lub też skierowane do siebie pod kątem, a pomimo to posiada on wygląd kobierca wykonanego z jednolitej tkaniny utkanej całkowicie bez szwów lub spojeń na szerokim krośnie. Nieślizganie się tkaniny po podłodze zapobiega naprężaniu spojeń i zużywaniu się podłoża, a normalna gęstość włosa i nieobecność jakiegokolwiek zagięcia lub założenia w spojeniach zapobiega niszczeniu się podłoża w miejscach spojenia.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kobierzec podłogowy z tkaniny włochatej według patentu Nr 22 653, zna-

mienny tym, że składa się z licznych pasów lub kawałków tkaniny włochatej posiadających zrównane, niezszyte i niestrzępiące się, odpowiadające sobie, np. proste lub ząbkowane brzegi, które się stykają i są sklejone w jednej płaszczyźnie, przy czym pasy te lub kawałki połączone w ten sposób przykleja się bezpośrednio do podkładu, np. podłogi.

2. Kobierzec podłogowy według zastrz. 1, znamienny tym, że jest podklejony na całej swej spodniej powierzchni tkaniną, filcem, papierem lub bibułą, przy czym przykleja się go do podłogi lub też kładzie się bez przyklejania.

Collins & Aikman
Corporation.
Zastępca: Inż. F. Winnicki,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

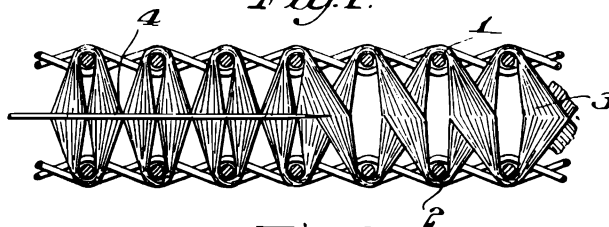

Fig. 2.

Fig. 3.

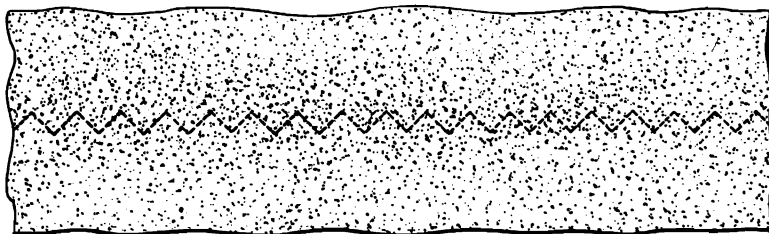

Fig. 4.

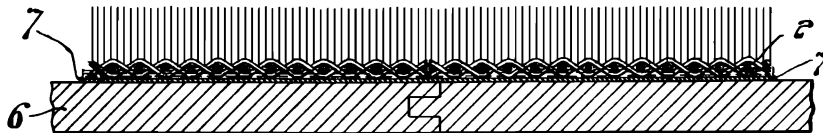

Fig. 5.

